

λάχι τὴν ἀσημοπιστόλα, καὶ τρομερός, ἀληθινὸς Ὀλύμπιος ὑψιβρεμέτης, ἦτον ἔτοιμος νὰ τοὺς... κεραυνοβολήσῃ.

— Μπαγάσικα! Σὰς ἔκαψα!!

Δυὸ ἡμερόνυχτα ὁ Ντέλφινας δὲν ἐξύγωσε στὸ σπίτι του ἄπο τὸ κουρεῖο στὸν καφενὲ ἐξεροστάλιζε ἡμέρα-νύχτα μὲ γενεψίματα κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς χήρας.

Τὴν τρίτη ἡμέρα εἶχανε τὸ μνημόσυνο τῆς Πετρούλας, καὶ μιὰ ἀπὸ τῆς νυφάδες του ἐτόλμησε νὰ τὸν πλησιάσῃ.

— Ντέλφινα, τοῦ εἶπε, σήμερα ἔχουμε τὰ τρίμερα τῆς Πετρούλας. Ἔλα καὶ σὺ στὸ μνημόσυνο!

Γύρισε καὶ τὴν τήραξε μὲ ἀπορία!

Ἡ κρίσις, ποῦ τόσες ὥρες κρατοῦσε τεντωμένα τὰ γεροντικὰ νεῦρά του, ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ, μὰ καὶ νὰ ἐξαντλῇ συγχρόνως τὰς δυνάμεις του.

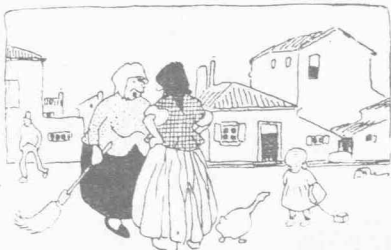
Ἀκούμπησε στὸ μπράτσο τῆς νύφης του καὶ τὴν ἀκολούθησε ἀργοπατῶντας, σάφαλο σωστὸ ἀπὸ τὴ μία στιγμή στὴν ἄλλη.

Σὰν μπῆκε στὴ σάλα καὶ ἀντίκρισε τὸν παπᾶ καὶ τὸ δίσκο μὲ τὰ κόλλυβα, στάθηκε σὰν τρομαγμένος, ἐπέταξε βιαστικὰ τὸ φέσι του, ἔπιασε τὸ κεφάλι μὲ τὰ δυὸ του χέρια καί, πλέκοντας τὰ δάχτυλά του στ' ἀσημόμαλλα, σωριάστηκε ξαφνικὰ δίπλα στὸ δίσκο, ἀφίνοντας τὴν τελευταία του πνοὴ μὲ τὸνομα ἐκείνης ποῦ ζήσανε μαζὶ ἐβδομηντα χρόνια.

— Πετροῦλα, ἔρχουμαί! — Πετροῦλά μ' λέω!!

1916)

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Ἄμοιβαῖον ξυλοκόπημα

Ἡ Κώσταινα. — Καὶ τί γίνεται, στὴν πίστι σου, σὰν γυρίζῃ ὁ ἄνδρας σου τὰ μεσάνυχτα μεθυσμένος;

Ἡ Γιάνναινα. — Τὸν τσακίζω στὸ ξύλο...

Ἡ Κώσταινα. — Καὶ ὕστερα σὰν ξεμεθύσῃ;

Ἡ Γιάνναινα. — Ὑστερα μὲ τσακίζει ἐκεῖνος!